

वा० रा०

॥ १०२ ॥

॥ ८३ ॥ मायया वंचनया ॥ ८४ ॥ आत्मरूपाणि आत्मयोग्यानि स्वपराक्रमोचितानि तानिकर्माणि यद्यपि सृजसि ॥ ८५ ॥ तथापि मयामुक्तोऽस्त्रप्रयोजितोयं साय  
कत्वा जीवितात् भ्रंशयिष्यति ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ पितुरग्रेर्माहात्म्यसंयोगात् ॥ न ह्यग्न्यस्त्राभिमन्त्रितो बाणोऽग्निं दग्धुमर्हति ॥ वियुज्यत व्ययुज्यत ॥ ८९ ॥ ९० ॥ तं

आग्नेयेनापि संयुक्तं गृहीत्वा रावणः शरं ॥ ध्वजशीर्षस्थितं नीलमुदैक्षत निशाचरः ॥ ८३ ॥ ततो ब्रवीन्महातेजारावणो राक्षसेश्वरः ॥

कपेलाघवयुक्तोऽसि मायया परया सह ॥ ८४ ॥ जीवितं खलुरक्षस्व यदि शक्तोऽसि वानरः ॥ तानि तावन्मात्मरूपाणि सृजसि त्वमनेकशः ॥

॥ ८५ ॥ तथापि त्वां मयामुक्तः सायकोऽस्त्रप्रयोजितः ॥ जीवितं परिरक्षंतं जीविताद्भ्रंशयिष्यति ॥ ८६ ॥ एवमुक्त्वा महाबाहू रावणो राक्ष

सेश्वरः ॥ संधाय बाणमस्त्रेण च मूपतिमता दधत् ॥ ८७ ॥ सोऽस्त्रमुक्तेन बाणेन नीलो वैक्षसितादितः ॥ निर्दल्यमानः सहसा सपपात मही

तले ॥ ८८ ॥ पितृमाहात्म्यसंयोगादात्मनश्चापितेजसा ॥ जानुभ्यामपतद्भूमौ न तु प्राणैर्वियुज्यत ॥ ८९ ॥ विसंज्ञं वानरं दृष्ट्वा दशग्री

वोरणोत्सुकः ॥ रथेनावुदनादेन सौमित्रि मभिदुद्रुवे ॥ ९० ॥ आसाद्य रणमध्ये तु वारयित्वा स्थितो ज्वलन् ॥ धनुर्विस्फारयामास राक्ष

सेन्द्रः प्रतापवान् ॥ ९१ ॥ तमाह सौमित्रिरदीनसत्त्वो विस्फारयंतं धनुरप्रमेयं ॥ अवेहि मामद्य निशाचरं द्रनवानरांस्त्वं प्रतियोदुमर्हसि

॥ ९२ ॥ स तस्य बाणं प्रतिपूज्य शब्दमुग्रं च निशम्य राजा ॥ आसाद्य सौमित्रिमुपस्थितं तं रोषान्वितं वाचमुवाच रक्षः ॥ ९३ ॥

दिष्ट्याऽसि मेराघवदृष्टि मार्गं प्राप्तेः ॥ मीविपरीतबुद्धिः ॥ अस्मिन्क्षणे यास्यसि मृत्युलोकं संसाद्यमानो मम बाणजालैः ॥ ९४ ॥

सौमित्रिवारयित्वेति ॥ सर्वकपिबलमिति शेषः ॥ ९१ ॥ अवेहि पश्य ॥ ९२ ॥ अतंगामो अतनाशं प्राप्स्यतीत्यतंगामो ॥ भविष्यति णिनिः ॥ मया सह युद्धाय प्राणनाशार्थं मागमनाद्विपरीतबुद्धिः दुर्बुद्धिः संसाद्यमानः पीड्यमानः ॥ ९४ ॥

यु० कां०

॥ १०२ ॥